

Assistir a una vista judicial

D'entrada, faig una declaració d'amor total a aquesta pel·lícula que amb 80 minuts m'ha robat el cor, l'enteniment i la renovació cap a les històries ben explicades i ben realitzades i ben interpretades. És sens dubte una de les millors, per no dir la millor, que veuré aquest any.

Feta aquesta declaració, i deixant les coses ben clares, ara ja puc parlar amb tranquil·litat de què va aquesta història i el perquè m'ha agradat i atrapat tant.

La història, escrita i dirigida pels joves, i en el seu primer llargmetratge, Charlotte Devillers (francesa) i Arnaud Dufey (Belga), passa tot en un interior, en un despatx d'una jutgessa, on hi ha una dona i un home amb les seves respectives advocades i un advocat que fa d'observador. Un home i una dona, separats i amb mala relació, lluitant per la custòdia dels seus fills, una noia adolescent i el seu germà més petit. La primera versió és la de l'advocada de l'home, la segona de l'advocada de la dona, llavors la història explicada per l'home i seguidament explicada per la dona. La jutgessa escolta i li demana l'advocat observador, que doni la seva opinió dels fets. Una vegada acabada i escoltada la "vista", la jutgessa ha d'opinar. I encara hi ha una mena d'epíleg, que no desvetllarem.

Tot això en un mateix espai, en una mateixa llum, amb els mateixos personatges. Només amb la paraula, amb les mirades, amb les expressions i el to de veu. Només, en una introducció on es mostra el comportament dels fills, que destaquen amb la seva vestimenta negra, amb el blanc que hi ha en tot l'edifici, que estaran en una altra habitació de l'edifici. Amb aquests elements i amb una interpretació impecable, l'espectador, els espectadors, vivim intensament el "problema" sense cap element que ens destorbi. Directament a la qüestió. Nosaltres som una mena d'espectadors de la situació que es planteja i estem a primera fila. Tindrem els mateixos dubtes que té la jutgessa, patirem en algun moment de l'explicació dels fets. Estarem amb tensió i no podrem treure la mirada de la dona, una dona que escolta i pateix el que està sentint, el que diu l'home, i amb la mirada

JO ET CREC

On vous croit

País: Bèlgica, 2025

Direcció: Charlotte Devillers, Arnaud Dufey

Guió: Charlotte Devillers, Arnaud Dufey

Intèrprets: Myriem Akeddiou, Laurent Capelluto, Natali Broods

Gènere: Drama

Durada: 78 min

Idioma: Francès

Subtítols: Català

No recomanada per a menors de 12 anys

i les expressions que ho diuen tot.

Tota la pel·lícula està rodada en primers plans. Amb silencis. En mirades i amb una història on els fills són els que pateixen les conseqüències de la situació matrimonial.

Tot això que estic explicant, que estic escrivint, no seria creïble sense la interpretació per part de tots els actors. I tampoc ho seria sense la impecable direcció dels responsables de la història, que no s'entenen en explicacions fora de lloc per passar l'estona i fer minuts. Van directament al problema, sense concessions.

Com he dit, la interpretació dels actors amb els diferents personatges és impecable i impressionant, sobretot l'actriu belga Myriem Akeddiou, que es pot permetre estar amb un primer pla durant una estona llarga mentre l'advocada del seu marit està exposant perquè el pare té dret a compartir els fills. Les expressions, les mirades, la baixada d'ulls, el moviment de les seves mans per la cara, els cabells, són tota una mostra del que viu i pateix el personatge. No pots deixar de mirar la pantalla. No pots deixar de mirar les diferents expressions dels diversos personatges. No pots deixar d'escoltar el que diuen i expliquen.

Són els 80 minuts més intensos i ben aprofitats que haureu vist en cinema.

Guillem Terribas Roca

Col·lectiu de la crítica cinematogràfica de Girona